

sige det, som jeg mener. De har der et Medansvar, som jeg ikke forstaar, at De vil blive ved at bære.“

„Aa, den dumme Snak! I tyve Aar har jeg maattet høre den! Men den gør intet Indtryk paa mig. Jeg kender det danske Frisind og veed, hvad jeg foretager mig. Der lumrer omkring i Krogene saa mange lyssky Bakterier efter Fortidens aandelige Sygdomme. Paa dem virker „Femte Juni“s ungdommelige Respektløshed som en gavnlig Desinfektion. Den har blot — som det nu viser sig — ikke været kraftig nok.“

„Maaske! Men har den ikke ogsaa ødelagt Livsspirer, Enslev? Hvor er vor Ungdom henne? Har en ung Mand i vore Dage nogen anden Tanke end sin egen Karriere — og saa Adspredelser og Fornøjelser? Hvordan skal det ende? De lader nu, som om De ingenting ser. Men jeg tror Dem ikke. Dertil er De altfor klog. Jeg tror, at ogsaa De mangan Gang med Bekymring tænker paa, hvad Enden skal blive. Gid De da vilde glemme Fortiden og al gammel Bitterhed for vor Fremtids Skyld! Har vi ikke haft Splid og Ufred nok i dette Land? Forlig Dem med Tyrstrup! Han er ikke den, De mener. Blot De vilde tro mig! Slut Fred med alle dem, som yil det gode, hvad de saa ellers tænker og tror! Gør det, Enslev! Og Eftertiden vil velsigne Deres Navn!“

Revet hen af sin Bevægelse var hun gledet ned paa Knæ foran ham og havde taget hans Haand. Enslev følte sig et Øjeblik mod sin Vilje grebet, og da hun mærkede hans Usikkerhed, blev hun ved at trænge ind